

Capitolul I. Pensii din sistemul public de pensii

I. Pensie anticipată. Valorificarea stagiilor asimilate reprezentate de perioadele în care persoana a beneficiat de plăți compensatorii numai pentru obținerea pensiei pentru limită de vârstă. Tipuri de pensii pentru care se recunosc reciproc stagiile de cotizare între sistemul public și sistemele neintegrate

Legea nr. 19/2000¹⁾, art. 38²⁾, art. 50 alin. (1)³⁾, art. 194 alin. (1)⁴⁾

Pentru a putea beneficia de pensie anticipată, ce presupune depășirea stagiului de cotizare de cel mult 10 ani, reclamantul ar fi trebuit să realizeze cel puțin stagiul complet de 34 de ani și 10 luni.

Stagiile asimilate reprezentate de perioadele în care contestatorul a beneficiat de plăți compensatorii ori venituri în completare pot fi valorificate conform art. 38 din Legea nr. 19/2000, dar numai pentru obținerea pensiei pentru limită de vârstă.

Vechimea în serviciile militare se ia în considerare pentru obținerea pensiei în sistemul public doar în ceea ce privește pensia pentru limită de vârstă, invaliditate și de urmaș, nu și pentru pensia anticipată sau anticipată parțial.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 634 din 2 februarie 2011*

Prin sentința civilă nr. 4431 din 21 mai 2010, pronunțată în dosarul nr. 43453/3/2009, Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, a respins ca neîntemeiată contestația formu-

¹⁾ Abrogată prin Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice (M. Of. nr. 852 din 20 decembrie 2010).

²⁾ În prezent, astfel de dispoziții se regăsesc în art. 49 din Legea nr. 263/2010.

³⁾ În art. 65 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 se prevede că „Pensia anticipată parțială se cuvine, cu cel mult 5 ani înaintea împlinirii vârstei standard de pensionare, persoanelor care au realizat stagiul complet de cotizare, precum și celor care au depășit stagiul complet de cotizare cu până la 8 ani”.

⁴⁾ În art. 192 alin. (1) din Legea nr. 263/2010 se prevede că „Între sistemul public de pensii și sistemele proprii de asigurări sociale neintegrate acestuia se recunosc reciproc stagiile de cotizare, respectiv vechimea în muncă sau vechimea în serviciu, în vederea deschiderii drepturilor la pensie pentru limită de vârstă, de invaliditate și de urmaș”.

lată de contestatorul P.C. în contradictoriu cu intimata Casa de Pensii a Municipiului București. Din administrarea probelor existente în cauză, instanța de fond a reținut, în esență, următoarea situație de fapt și de drept: prin decizia din 26 octombrie 2009, emisă de Casa Județeană de Pensii sector 1 București, s-a respins cererea de pensionare anticipată a reclamantului, cu motivarea că acesta avea stagiul de cotizare mai mic decât stagiul complet. În decizie s-a reținut că reclamantul avea, la data înscrierii la pensie, 59 de ani și 11 luni față de 64 de ani și 11 luni, vârsta standard de pensionare. De asemenea, s-a menționat în decizie că reclamantul avea un stagiul de 26 de ani, 8 luni și 19 zile, compus din stagiul de 23 de ani, 11 luni și 29 de zile realizat în condiții normale și 2 ani, 8 luni și 20 de zile realizat în grupa a II-a de muncă. Potrivit dispozițiilor art. 50 alin. (1) din Legea nr. 19/2000, asigurații care nu au realizat stagiul complet de cotizare și cei ce l-au depășit cu până la 10 ani pot solicita pensia anticipată până la cel mult 5 ani înaintea vârstei standard de pensionare. Fiind născut pe data de 19 octombrie 1949, a mai reținut instanța de fond, reclamantul poate beneficia de pensie pentru limită de vârstă în septembrie 2014, la împlinirea vârstei de 64 de ani și 11 luni, dacă va realiza un stagiul de 34 de ani și 10 luni. Pentru a putea beneficia de pensie anticipată, ce presupune depășirea stagiului de cotizare de cel mult 10 ani, reclamantul ar fi trebuit să realizeze cel puțin stagiul complet de 34 de ani și 10 luni.

În mod nejustificat consideră reclamantul că trebuia să i se ia în calcul la stabilirea stagiului total de cotizare și stagiul de 8 ani, 3 luni și 21 de zile realizat în cadrul Ministerului Apărării Naționale, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 194 alin. (1) din Legea pensiilor, între sistemul public și celelalte sisteme de proprii de asigurări sociale, neintegrate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000, inclusiv sistemul pensiilor militare, se recunosc reciproc stagiile de cotizare, respectiv vechimea în muncă sau vechimea în serviciu, în vederea deschiderii drepturilor la pensie pentru limită de vârstă, de invaliditate și de muncă, precum și a altor drepturi de asigurări sociale prevăzute de prezenta lege. Așadar, vechimea în serviciile militare realizată de reclamant se ia în considerare pentru obținerea pensiei în sistemul public doar în ceea ce privește pensia pentru limită de vârstă, invaliditate și de urmaș, nu și pentru pensie anticipată sau anticipată parțial.

Contrar susținerilor reclamantului, prima instanță a reținut că perioada în care acesta a beneficiat de indemnizație de șomaj a fost luată în calcul la stabilirea stagiului total de cotizare, conform buletinului depus la dosar. Reclamantului nu i s-a luat într-adevăr în considerare perioada cuprinsă între 1 iunie 2004 - 1 iunie 2005 și 28 mai 2006 - 28 mai 2007 în care a beneficiat de plăți compensatorii și venit de completare, întru-

cât, conform O.U.G. nr. 22/2004 privind modificarea și completarea O.U.G. nr. 95/2002 privind industria de apărare, sumele acordate ca plăți compensatorii, precum și veniturile de completare sunt exceptate de la plata contribuțiilor către bugetul asigurărilor sociale de stat și, în consecință, perioada acordării plăților compensatorii și a venitului de completare (care constituie stagiul asimilat stagiului de cotizare) poate fi valorificată, conform art. 38 din Legea nr. 19/2000, doar pentru obținerea pensiei pentru limită de vârstă, nu și pentru pensie anticipată sau anticipată parțială.

Împotriva acestei sentințe contestatorul P.C. a declarat recurs motivat, în termenul legal, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie. În dezvoltarea motivelor de recurs, ce pot fi încadrate în dispozițiile art. 304 pct. 9 C. proc. civ., recurentul a arătat, în esență, că instanța de fond în mod eronat a constatat că nu îndeplinește condițiile de pensionare anticipată, considerând perioada lucrată în armată ca perioadă asimilată, cu toate că, la art. 38 din Legea pensiei, se definesc perioadele asimilate, respectiv perioadele pentru care nu s-a plătit contribuție. Totodată, s-a mai arătat, tribunalul nu a ținut seama de dispozițiile art. 50 din Legea nr. 19/2000, invocate ca temei de drept al cererii formulate în vederea acordării pensiei anticipate.

Recursul este nefondat. Recurentul s-a adresat Casei Județene de Pensii sector 1 pentru acordarea pensiei anticipate în data de 1 septembrie 2009, când avea vârsta de 59 de ani și 11 luni, cerere respinsă prin decizia din 26 octombrie 2009, cu motivarea că stagiul de cotizare este mai mic decât stagiul complet. Prin aceeași decizie s-a stabilit că asiguratul are un stagiul total de cotizare în sistemul public de pensii de 26 de ani, 8 luni și 19 zile și un stagiul realizat în sisteme neintegrate de 8 ani, 3 luni și 21 de zile. În mod corect instanța de fond a reținut că, în conformitate cu dispozițiile art. 194 din Legea nr. 19/2000, „(1) Între sistemul public și celelalte sisteme proprii de asigurări sociale, neintegrate până la data intrării în vigoare a prezentei legi, inclusiv sistemul pensiilor militare, se recunosc reciproc stagiile de cotizare, respectiv vechimea în muncă sau vechimea în serviciu, în vederea deschiderii drepturilor la pensie pentru limită de vârstă, de invaliditate și de urmaș, precum și a altor drepturi de asigurări sociale prevăzute de prezenta lege. (2) În situația prevăzută la alin. (1) prestațiile de asigurări sociale în sistemul public se stabilesc numai pentru stagiul de cotizare realizat în acest sistem”. În raport de dispozițiile legale mai sus evocate, nu pot fi primite criticile recurentului aduse hotărârii instanței de fond, în sensul că în mod greșit aceasta nu a avut în vedere stagiul realizat în sisteme neintegrate (8 ani, 3 luni și 21 de zile cât a lucrat ca subofițer în Ministerul Apărării Naționale), întrucât legea în vigoare la momentul formulării

cererii de pensionare conținea o enumerare expresă a tipurilor de pensii pentru care se recunosc reciproc stagiile de cotizare între sistemul public de pensii și sistemele neintegrate, inclusiv sistemul pensiilor militare, iar pensia anticipată sau pensia anticipată parțială nu erau menționate.

Cum enumerarea de la art. 194 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 este una limitativă, s-a reținut că în mod corect tribunalul nu a procedat la o interpretare extensivă a dispoziției legale, astfel cum solicită recurentul-contestator, reținând în mod just că stagiul realizat în sisteme neintegrate nu poate fi luat în calcul la stabilirea stagiului de cotizare necesar pentru stabilirea pensiei anticipate sau anticipate parțiale. În conformitate cu prevederile alin. (1) al art. 50 din Legea nr. 19/2000, „asigurații care au realizat stagiile complete de cotizare, precum și cei care au depășit stagiul complet de cotizare cu până la 10 ani pot solicita pensie anticipată parțială cu reducerea vârstelor standard de pensionare cu cel mult 5 ani”. Or, în mod corect prima instanță a stabilit că stagiul complet de cotizare realizat de contestator nu îndeplinește condițiile prevăzute de această dispoziție legală (contestatorul a realizat în sistemul public de pensii un stagiul complet de cotizare de 26 ani, 8 luni și 19 zile, din care 2 ani, 8 luni și 20 de zile în grupa a II-a de muncă). Numai în situația în care asiguratul ar fi realizat cel puțin stagiul complet de cotizare (34 de ani și 10 luni) acesta ar fi putut solicita și obține pensie anticipată parțială cu cel mult 5 ani înainte de împlinirea vârstei standard de pensionare (la 59 de ani și 11 luni, în loc de 64 de ani și 11 luni). De asemenea, în mod corect casa de pensii a reținut, în conformitate cu dispozițiile înscrise la alin. (1¹) al art. 50 din Legea nr. 19/2000, că nici perioadele asimilate conform art. 38 din Legea nr. 19/2000 nu pot fi valorificate pentru determinarea stagiului de cotizare în vederea acordării pensiei anticipate parțiale, fără a se face însă vreo confuzie între perioadele asimilate și stagiul de cotizare realizat în sisteme neintegrate.

Cu referire la dispozițiile O.U.G. nr. 22/2004, prima instanță a reținut că stagiile asimilate reprezentate de perioadele în care contestatorul a beneficiat de plăți compensatorii ori venituri în completare pot fi valorificate conform art. 38 din Legea nr. 19/2000, dar numai pentru obținerea pensiei pentru limită de vârstă. Așa fiind, este justă concluzia instanței de fond în sensul că recurentul-contestator nu îndeplinea, la data formulării cererii, condițiile cerute de lege pentru a beneficia de pensie anticipată sau pensie anticipată parțială, iar modul în care casa de pensii a calculat stagiul de cotizare este în conformitate cu dispozițiile legale în vigoare la acea dată.

Pentru considerentele expuse, curtea a constatat că prima instanță a pronunțat o hotărâre temeinică și legală, ce a fost menținută, astfel încât, văzând și dispozițiile art. 312 C. proc. civ., a respins recursul ca nefondat.

2. Persoane cu handicap grav sau accentuat. Inaplicabilitatea dispozițiilor referitoare la impozitul pe venitul din pensii

C. fisc., art. 70¹⁾

Întrucât prin Legea nr. 22/2010 în Codul fiscal a fost introdus art. 70¹, care prevede că dispozițiile referitoare la impozitul pe venitul din pensii nu se aplică venutului din pensii realizat de persoanele cu handicap grav sau accentuat, situație în care se regăsea și reclamantul, casa de pensii trebuie să îi restituie acestuia sumele reținute din pensie cu titlu de impozit, începând cu luna ianuarie 2010.

*C.A. București, s. a VII-a civ.,
confl. mun. și asig. soc., dec. nr. 2631 din 2 mai 2011*

Prin sentința civilă nr. 5938 din 6 septembrie 2010, pronunțată de Tribunalul București, Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, în dosarul nr. 21460/3/2010, a fost admisă în parte acțiunea precizată, formulată de contestatorul K.G. în contradictoriu cu pârâta Casa de Pensii a Municipiului București și a fost obligată pârâta să îi restituie reclamantului sumele de bani reținute din pensie cu titlu de impozit începând cu luna ianuarie 2010. De asemenea, a fost respinsă cererea având ca obiect penalitățile în procent de 2% pentru fiecare zi de întârziere, ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut următoarele: întrucât reclamantul a renunțat la petitul privitor la daunele morale, Tribunalul București, ținând cont de principiul disponibilității părților ce guvernează procesul civil, a făcut aplicarea prevederilor art. 246 C. proc. civ. în ședința publică. Referitor la restul petitelor, tribunalul a reținut că reclamantul este încadrat într-un grad de handicap accentuat permanent, potrivit certificatului depus la dosar nr. 1945/2007, și, prin urmare, nu se mai impune în cazul său revizuirea. Din analiza cupoanelor de pensie depuse rezultă că, începând cu luna ianuarie 2010, reclamantului i s-a reținut impozit pe veniturile din pensie în cuantum lunar de 152 lei. Deși reclamantul a notificat pârâta cu privire la acest aspect și a menționat că Legea nr. 360/2009 nu i s-a aplicat, deși nu a fost abrogată, cererea sa nu a fost soluționată în mod favorabil. Dimpotrivă, pârâta i-a comunicat un răspuns în care se menționează că, într-adevăr, potrivit Legii nr. 360/2009, care a intrat în vigoare la data de 27 noiem-

¹⁾ Legea nr. 22/2010 prin care a fost introdus în Codul fiscal art. 70¹ a fost abrogată prin Legea nr. 76/2010 privind aprobarea O.U.G. nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal (M. Of. nr. 307 din 11 mai 2010), care a introdus în Codul fiscal art. 68¹ „Venituri neimpozabile”: „Nu sunt venituri impozabile veniturile din pensii realizate de către persoanele fizice cu handicap grav sau accentuat”.

brie 2009, persoanele cu handicap grav sau accentuat beneficiază de scutire de impozit pe veniturile din salarii, indemnizații de natură salarială și pensii, această reglementare s-a promovat prin modificarea art. 26 lit. a) din Legea nr. 448/2006. Pârâta a susținut în continuare, în apărare, că prevederile de mai sus au fost abrogate prin O.U.G. nr. 109/2009 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, abrogare care operează începând cu data de 1 ianuarie 2010. Tribunalul a reținut însă că prin Legea nr. 22/2010 s-a introdus art. 70¹, care prevede că dispozițiile referitoare la impozitul pe venitul din pensii nu se aplică venitului din pensii realizat de persoanele cu handicap grav sau accentuat. Față de prevederile de mai sus, tribunalul a constatat că cererea reclamantului este întemeiată doar în parte, sens în care a admis-o și, pe cale de consecință, a obligat pârâta să restituie sumele reținute din pensie cu titlu de impozit, începând cu luna ianuarie 2010, și a respins cererea privitor la acordarea penalităților în procent de 2% pentru fiecare zi de întârziere, ca neîntemeiată, deoarece este vorba de o inconsecvență a legiuitorului în ceea ce privește adoptarea unor acte normative, întrucât Legea nr. 22/2010 a apărut la data de 2 martie 2010.

Împotriva sus-menționatei hotărâri, în termen legal, a declarat recurs Casa de Pensii a Municipiului București, conform dispozițiilor art. 304 alin. (9) și art. 304¹ C. proc. civ. În dezvoltarea motivelor de recurs s-a arătat că reclamantului i-au fost achitate drepturile restante de pensie, dar, cu toate acestea, instanța de fond, apreciind că s-au făcut rețineri din pensia de serviciu fără un temei legal, a obligat-o pe pârâta la repararea prejudiciului constând în beneficiul nerealizat, prin plata dobânzilor legale aferente acestor rețineri. Motivarea sentinței de către instanța de fond pe dispozițiile art. 998-999 C. civ. nu are nicio legătură cu petitul acțiunii, în subsidiar, și cu dispozițiile civile aplicabile spetei, în principal. Articolul 1088 C. civ. prevede expres și limitativ situațiile în care se pot solicita daune-interese pentru neexecutare. Însuși contestatorul, în susținerea și motivarea cererii sale, a precizat că a primit pensia, deci este foarte clar că nu este vorba de o neexecutare a obligației de a face, de a da și nici de rea-credință din partea casei de pensii.

Cercetând recursul declarat prin prisma criticilor formulate, curtea a reținut că acesta este nefondat. În ce privește primul motiv de recurs, instanța de fond a apreciat temeinic cadrul legal și factual al cauzei. Întrucât prin Legea nr. 22/2010 în Codul fiscal a fost introdus art. 70¹, care prevede că dispozițiile referitoare la impozitul pe venitul din pensii nu se aplică venitului din pensii realizat de persoanele cu handicap grav sau accentuat, situație în care se regăsea și reclamantul, în mod corect s-a constatat că pârâta-recurentă trebuie să restituie recla-

mantului-intimat sumele reținute din pensie cu titlu de impozit, începând cu luna ianuarie 2010.

În ce privește celalalt aspect, reclamantul a renunțat la petitul privitor la daunele morale, invocarea prin recurs a dispozițiilor art. 998-999 C. civ. neavând vreo legătură cu motivarea soluției Tribunalului București, care a făcut aplicarea prevederilor art. 246 C. proc. civ.

Pentru aceste considerente, curtea, în baza art. 312 C. proc. civ., a respins recursul ca nefondat.

3. Stagiul de cotizare. Perioada în care persoanele au plătit contribuții de asigurări sociale în alte țări, în condițiile prevăzute prin acordurile sau convențiile internaționale la care România este parte

Legea nr. 19/2000¹⁾, art. 2 lit. e)²⁾, art. 8³⁾, art. 78⁴⁾
Decretul nr. 233/1974⁵⁾, art. 3 alin. (1), art. 7

Impozitul care a fost plătit în alt stat nu se confundă cu contribuțiile la asigurările sociale de stat care au fost plătite statului român, dar aceasta nu înseamnă că instanța de fond trebuia să înlăture nejustificat aplicarea principiului contributivității la asigurările sociale de stat ale statului român, care este cel ce trebuia să asigure reclamantului drepturi de asigurări sociale și să conserve dovezile referitoare la contribuțiile sociale de stat datorate sau încasate.

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 2503 din 19 aprilie 2011*

Prin sentința civilă nr. 2265 din 22 septembrie 2010, pronunțată în dosarul nr. 2017/116/2010, Tribunalul Călărași, Secția civilă, a admis contestația formulată de reclamantul N.M. împotriva deciziei din 12 aprilie 2010, emisă de pârâta Casa Județeană de Pensii Călărași, pe care a anulat-o; a obligat pârâta Casa Județeană de Pensii Călărași să emită o nouă decizie de pensionare reclamantului, prin luarea în considerare a veniturilor obținute de acesta în Regatul Maroc în perioada 16 septembrie 1977 - 31 august 1981. În considerente, prima instanță a arătat următoarele: contestatorul a fost înscris la pensie prin decizia din 6

¹⁾ Abrogată prin Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice (M. Of. nr. 852 din 20 decembrie 2010).

²⁾ În prezent, aceste dispoziții se regăsesc în art. 2 lit. c) din Legea nr. 263/2010.

³⁾ În prezent, dispoziții similare se regăsesc în art. 19 din Legea nr. 263/2010.

⁴⁾ În Legea nr. 263/2010, dispozițiile privind determinarea punctajului anual al asiguratului sunt prevăzute în art. 96.

⁵⁾ Abrogat prin Legea nr. 120/2000 privind declararea ca abrogate a unor acte normative (M. Of. nr. 324 din 12 iulie 2000).

octombrie 2006, emisă de Casa Județeană de Pensii Călărași, în temeiul prevederilor Legii nr. 19/2000. În conformitate cu Protocolul din 4 iulie 1973 încheiat între Ministerul Educației și Învățământului al Republicii Socialiste România și Ministerul Educației Naționale a Regatului Maroc și cu Ordinul Ministerului Educației și Învățământului nr. 3435/1977, contestatorul a fost detașat în perioada 16 septembrie 1977 - 31 august 1981 să desfășoare activitatea de profesor de matematică în Regatul Maroc; conform anexei la protocol, salariul acordat reclamantului a fost imposibil, partea marocană fiind obligată să trimită statului român baremul legal în vigoare privind calculul impozitelor.

Potrivit art. 8 din Legea nr. 19/2000, constituie stagiul de cotizare perioada în care persoanele au plătit contribuții de asigurări sociale în bugetul public din România și în alte țări în condițiile prevăzute prin acordurile sau convențiile internaționale la care România este parte. Și înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 19/2000, situația celor detașați în străinătate era reglementată de legiuitor prin Decretul nr. 233/1974 și H.G. nr. 547/1990, dar și prin Legea nr. 3/1977, singurul aspect reținut fiind cel referitor la dovedirea plății contribuțiilor sociale, și nicidecum mențiunile făcute în carnetul de muncă. Aceste prevederi legale lasă fără eficiență adeverința emisă de Școala din comuna Nana în care se arată că perioada detașării ei o consideră concediu fără plată. Potrivit art. 7 din Decretul nr. 233/1974, cetățenii români detașați în una dintre țările cu care România avea încheiată o convenție în domeniul politicii sociale nu erau ținuti să facă dovada plății contribuțiilor sociale, deoarece reținerea acestor atribuții se făcea în temeiul legii. Articolul 3 alin. (1) din Decretul nr. 233/1974 prevedea că, după deducerea contribuției la fondul pentru pregătirea și perfecționarea personalului, suma în valută rămasă la dispoziția salariatului se plătește în lei „pentru întreținerea familiei și acoperirea celorlalte obligații”.

Întrucât Ordinul nr. 3435/1977 al Ministerului Educației și Învățământului din România este un act de dispoziție emis în baza Decretului nr. 233/1974 și a Legii nr. 3/1977, prin care reclamantul a fost detașat în Maroc, perioada cât urma să lipsească din țară constituie o vechime neîntreruptă în activitate și prin contractul de angajare, prin care acesta a fost recrutat pentru a îndeplini funcția de profesor de matematică la un colegiu din Maroc, se face trimitere la Protocolul din 4 iulie 1973 cu privire la colaborarea și cooperarea dintre Ministrul Învățământului Primar și Secundar din Regatul Maroc și Ministerul Economiei și Învățământului al Republicii Socialiste România, reclamantul nu mai era obligat să facă dovezi cu privire la achitarea contribuțiilor sociale pentru perioada detașării, deoarece acestea se achitau potrivit legii. Pe cale de consecință, în condițiile în care reclamantul a făcut dovada îndeplinirii

condițiilor prevăzute de dispozițiile legale în vigoare, neluarea în considerare a veniturilor din perioada 16 septembrie 1977 - 31 august 1981 reprezentând salariul obținut apare ca nejustificată, motiv pentru care a fost admisă contestația reclamantului.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs pârâta Casa Județeană de Pensii Călărași, criticând-o pentru următoarele considerente: prin sentința pronunțată, instanța de fond a reținut greșit că din anexa la Protocolul încheiat cu Ministerul Educației Naționale din Maroc rezultă că se retine și se virează CAS, salariul intimatului fiind într-adevăr impozabil, dar în impozitul reținut nu sunt incluse cotele de asigurări sociale. În perioada în care a lucrat în Maroc, intimatul nu era în derularea unui raport de muncă cu unitatea angajatoare din țară, iar prin Decretul nr. 233/1974, până la modificarea lui în 1980, nu era obligat la plata cotelor de asigurări sociale din sumele pe care trebuia să le transfere în țară, neachitând sume cu titlu de contribuție de asigurări sociale. Nici unitatea nu poate face dovada că s-a constituit și virat CAS, întrucât, potrivit prevederilor art. 2 alin. (2) din Decretul nr. 233/1974, cetățenii romani care desfășurau activitate în străinătate erau considerați în concediu fără plată la unitățile de la care proveneau. La alin. (3) al aceluiași articol se prevede că perioada lucrată în străinătate se ia în calcul la stabilirea vechimii neîntrerupte în muncă în aceeași unitate, precum și ca vechime în funcție și specialitate, însă Decretul nr. 233/1974 nu cuprinde prevederi referitoare la beneficiul vechimii în muncă pentru stabilirea drepturilor de pensie. Din analiza art. 3 din Decretul nr. 233/1974 reiese că sumele transferate se calculau din venitul net, veniturile brute obținute fiind supuse practic legislației țării în care își desfășurau activitatea, în ceea ce privește impozitarea și obligațiile de asigurări sociale.

Recursul este nefondat. Cu privire la veniturile la care recurenta-pârâtă a fost obligată de instanța de fond să le valorifice, din perioada 16 septembrie 1977 - 31 august 1981, în raport cu dispozițiile Decretului nr. 233/1974 în forma în care s-a aflat în vigoare în această perioadă și ale Protocolului dintre Ministeriele Educației din România și Maroc, Curtea nu a putut decât să observe că susținerile recurente referitoare la un concediu fără plată sunt contrazise de celelalte susțineri ale sale, care redau dispozițiile art. 2 alin. (3) din Decretul nr. 233/1974, potrivit cărora perioada lucrată în străinătate de cetățenii români se ia în calcul la stabilirea vechimii neîntrerupte în muncă, în aceeași unitate, precum și ca vechime în funcție și specialitate. Așadar, faptul că reclamantul era considerat în concediu fără plată este irelevant în speța de față, din moment ce i se recunoștea dreptul de a i se lua în calcul la stabilirea vechimii neîntrerupte în muncă, în aceeași unitate, precum și ca vechime în funcție și specialitate, perioada lucrată în străinătate. În acest sens

erau incidente dispozițiile art. 8 din Legea nr. 19/2000 invocate de instanța de fond. Altfel spus, considerarea drept concediu fără plată avea alt scop, relevat de prevederile art. 2 alin. (2) din Decretul nr. 233/1974, ca pe posturile de la unitățile din țară ale cetățenilor români ce lucrau în străinătate în condițiile acestui act normativ să poată fi încadrate temporar alte persoane („Pe perioada cât lucrează în străinătate persoanele prevăzute la alineatul precedent sunt considerate în concediu fără plată la unitatea din țară de la care provin. Pe posturile avute până la angajarea lor în străinătate pot fi încadrate temporar alte persoane”).

În adeverința eliberată de Școala cu clasele I-VIII Nana se menționează că în perioada 16 septembrie 1977 - 31 august 1981 reclamantul nu a figurat pe statele de plată, deoarece a fost plecat cu contract în străinătate, și că adeverința s-a eliberat pentru a-i servi la recalcularea pensiei. Recurenta-pârâtă pretinde nejustificat că reclamantul trebuia să facă dovada achitării contribuției la asigurările sociale de stat de către angajator, conservarea dovezilor în acest sens, privind încasarea de către stat a contribuției la asigurările sociale de stat plătite de către angajator, nefiind la latitudinea reclamantului, ci ea revenind statului roman prin organele sale, din moment ce în primul articol din Decretul nr. 233/1974 a prevăzut că „ministerele și celelalte organe centrale de la care provin cetățenii români angajați la organizații internaționale, la societăți mixte de producție, de desfăcere, bancare sau de altă natură, la instituții, organizații sau alți parteneri din străinătate, pentru desfășurarea unor activități tehnice, științifice, didactice, sanitare, juridice, economice, culturale, artistice, sportive și alte activități, în baza unor acorduri încheiate între statul român și alte state sau a înțelegerilor și contractelor între organizații din Republica Socialistă România cu organizații sau alți parteneri din străinătate, vor urmări ca acestor cetățeni să li se asigure: (...) e) concedii de odihnă plătite, precum și asistență medicală gratuită și drepturi de asigurări sociale, pentru angajați și membrii de familie care îi însoțesc”.

Este real ce susține recurenta, că impozitul care a fost plătit statului marocan nu se confundă cu contribuțiile la asigurările sociale de stat care au fost plătite statului român, dar aceasta nu înseamnă că instanța de fond trebuia să înlăture nejustificat aplicarea principiului contributivității la asigurările sociale de stat ale statului român, care este cel ce trebuia să asigure reclamantului drepturi de asigurări sociale și să conserve dovezile referitoare la contribuțiile sociale de stat datorate sau încasate. Potrivit art. 3 din Decretul nr. 233/1974 în forma în vigoare pe perioada de incidență a litigiului, „venitul net asupra căruia se calculează sumele reprezentând obligația de transfer (pentru întreținerea familiilor și acoperirea celorlalte obligații personale din România) se determină prin scăderea din venitul brut realizat în valută pentru munca prestată a

impozitelor, taxelor, reținerilor pentru fondul de pensii, asigurări sociale și medicale, cheltuielilor reprezentând chiria și întreținerea locuinței din străinătate și a indemnizației de instalare”. Așadar, reclamantului i-au fost operate rețineri pentru fondul de pensii, asigurări sociale și medicale, astfel încât în mod corelativ acesta beneficiază de luarea în calculul pensiei a veniturilor pentru care s-au datorat asemenea rețineri.

4. Dovada vechimii în muncă și a perioadei lucrate în grupe speciale de muncă

Legea nr. 19/2000¹⁾, art. 160 alin. (5)²⁾

**Potrivit dispozițiilor art. 160 alin. (5) din Legea nr. 19/2000, dova-
da vechimii în muncă realizate până la intrarea în vigoare a acestei
legi se face cu carnetul de muncă, carnetul de asigurări sociale sau
cu alte acte prevăzute de lege, pe baza cărora se poate stabili că s-a
achitat contribuția de asigurări sociale.**

**Suținerea potrivit căreia încadrarea în grupa a II-a de muncă
este justificată de specificul activității desfășurate de salariat la
combinatului siderurgic este lipsită de temei, cât timp din probele
administrative nu rezultă că respectiva activitate a fost desfășurată în
grupa a II-a de muncă.**

*C.A. București, s. a VII-a civ., confl. mun. și asig. soc.,
dec. nr. 2418 din 15 aprilie 2011*

Prin sentința civilă nr. 2146 din 1 septembrie 2010, pronunțată de Tribunalul Călărași, Secția civilă, în dosarul nr. 2246/116/2010, a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul O.A. în contradictoriu cu pârâta Casa Județeană de Pensii Călărași. Pentru a pronunța această hotărâre, prima instanță a reținut că, potrivit deciziei de pensionare pentru munca depusă și limită de vârstă din 23 ianuarie 1991, dreptul la pensie al reclamantului a fost stabilit cu începere de la data de 1 octombrie 1990, reținându-se o vechime totală în muncă de 43 de ani, din care 5 ani și 11 luni lucrați în grupa I de muncă și 34 ani, 3 luni și 12 zile în grupa a III-a de muncă, ce corespunde celui menționat în fișa de pensionare întocmită de fostul angajator. În luna mai 1992, pârâta a emis o altă decizie, prin care a reținut o vechime totală de 44 de ani de muncă, din care 6 ani, 8 luni și 25 zile în grupa I și 34 ani, 3 luni și 12 zile în grupa a III-a, urmare a adăugării unui an în grupa I de muncă lucrat după pensionare.

¹⁾ Abrogată prin Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice (M. Of. nr. 852 din 20 decembrie 2010).

²⁾ În prezent, dispoziții similare se regăsesc în art. 159 alin. (1) din Legea nr. 263/2010.

Reclamantul a depus la instanță trei adeverințe eliberate de fostul angajator – societate în faliment –, astfel: adeverința din 16 ianuarie 2009, ce atestă că reclamantul a beneficiat de spor de muncă grea în perioada 1 octombrie 1990 - 15 aprilie 1991; adeverința din 16 ianuarie 2009, potrivit căreia a beneficiat de spor pentru munca prestată în timpul nopții în perioada 1 ianuarie 1988 - 31 decembrie 1988 și 1 august 1990 - 31 decembrie 1990; adeverința din 5 februarie 2009, conform căreia reclamantul a desfășura muncă în condițiile grupei I de muncă în perioada 1 ianuarie 1980 - 9 iulie 1986 și 10 iulie 1986 - 15 aprilie 1991. Cu adresa din 14 iunie 2010, pârâta Casa Județeană de Pensii Călărași învederează instanței că adeverințele prezentate de reclamant au fost avute în vedere la stabilirea drepturilor de pensie ale acestuia, fiind emisă decizia din 9 aprilie 2009, prin care s-a reținut că reclamantul a desfășurat activitate în grupa I de muncă timp de 11 ani, 3 luni și 14 zile. A fost anexat la dosar și buletinul de calcul emis la data de 9 aprilie 2009. La data de 6 mai 2009, ca urmare a aplicării prevederilor O.U.G. nr. 100/2008, pârâta a emis altă decizie, în care se reține că reclamantul a lucrat 11 ani, 3 luni și 14 zile în grupa I de muncă, având astfel un spor de grupă de 3 ani.

Potrivit art. 160 alin. (5) din Legea nr. 19/2000, „Dovada vechimii în muncă, a timpului util la pensie pentru agricultori și a duratei de asigurare, realizată până la intrarea în vigoare a prezentei legi, se face cu carnetul de muncă, carnetul de asigurări sociale sau cu alte acte prevăzute de lege, pe baza cărora se poate stabili că s-a achitat contribuția de asigurări sociale”. În speță, reclamantul a solicitat instanței să anuleze deciziile din 9 aprilie 2009 și din 6 mai 2009 și să oblige pârâta casa de pensii să emită altă decizie, prin care să i se valorifice și perioada de timp lucrată în grupa a II-a de muncă, respectiv 34 de ani, care i-a fost recunoscută prin decizia inițială de pensionare din 23 ianuarie 1991. Din copia carnetului de muncă depus la dosar de către reclamant, din fișa de pensie și din adeverința din 5 februarie 2009 reiese că reclamantul a desfășurat o perioadă totală de 11 ani, 3 luni și 14 zile în condițiile grupei I de muncă. Cu niciunul dintre înscrisurile depuse la dosar reclamantul nu a reușit să dovedească afirmația sa potrivit căreia ar fi lucrat timp de 34 de ani în condițiile grupei a II-a de muncă, fiind evident și faptul că prin decizia inițială de pensionare din 23 ianuarie 1991 s-a stabilit că perioada de 34 de ani, 3 luni și 12 zile invocată de reclamant a fost lucrată în grupa a III-a de muncă, și nu în grupa a II-a (modul de completare a formularului de decizie fiind de natură a induce în eroare).

Ca urmare, contestația formulată de reclamant împotriva deciziilor din 9 aprilie 2009 și din 6 mai 2009 apare ca neîntemeiată, pârâta reținând în mod corect că reclamantul a lucrat timp de 11 ani, 3 luni și

14 zile în condițiile grupei I de muncă și că nu a desfășurat activitate în condițiile grupei a II-a de muncă. Pe cale de consecință, nici cererea de recalculare a pensiei în conformitate cu dispozițiile O.U.G. nr. 4/2005, formulată de reclamant, nu este întemeiată. Astfel, potrivit art. 1 din H.G. nr. 1550/2004, „începând cu data de 1 octombrie 2004 pensiile din sistemul public, stabilite în fostul sistem al asigurărilor sociale de stat potrivit legislației anterioare datei de 1 aprilie 2001, vor fi evaluate în vederea recalculării în conformitate cu principiile Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare”. S-a avut în vedere și faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție, în soluționarea unui recurs în interesul legii, a statuat, prin Decizia nr. 40 din 22 septembrie 2008, pronunțată în dosarul nr. 16/2008, că dispozițiile art. 77 alin. (2) raportat la art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale se interpretează în sensul că stagiul complet de cotizare utilizat la determinarea punctajului mediu anual pentru persoanele ale căror drepturi de pensie s-au deschis în intervalul 1 iulie 1977 - 31 martie 2001 și care și-au desfășurat activitatea în grupe speciale de muncă este cel reglementat de art. 14 din Legea nr. 3/1977 privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistență socială, potrivit căruia 20 de ani lucrați în locuri care, potrivit legii, se încadrează în grupa I de muncă echivalează cu 30 de ani lucrați în condiții normale. În speță, reclamantului i s-au deschis drepturile inițiale de pensie la data de 23 ianuarie 1991, însă stagiul său de cotizare nu este suficient pentru aplicarea prevederilor H.G. nr. 1550/2004, având o vechime dovedită de doar 11 ani, 3 luni și 14 zile în grupa I de muncă față de cei 20 de ani prevăzuți de lege, astfel că cererea sa de recalculare în baza H.G. nr. 1550/2004 și O.U.G. nr. 4/2005 apare ca neîntemeiată.

Împotriva acestei hotărâri a formulat recurs, în termen și motivat, reclamantul. În motivarea recursului, întemeiat pe dispozițiile art. 304 pct. 9 și art. 304¹ C. proc. civ., recurentul a arătat că activitatea desfășurată în grupa a II-a cuprinde o perioadă mai mare de 25 de ani, respectiv peste 34 de ani, astfel că stagiul complet de cotizare care trebuie utilizat la determinarea punctajului mediu este de 25 de ani, și nu de 30 de ani. Critica pe care o aduce sentinței este dată de faptul că a fost pronunțată cu încălcarea și aplicarea greșită a legii, respectiv art. 1 din O.U.G. nr. 4/2005, H.G. nr. 1550/2004 și a Deciziei nr. 40/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Reținerea instanței că nu a lucrat în grupa a II-a de muncă și că decizia de pensionare a fost completată greșit nu a putut fi primită. Decizia de pensionare a fost întocmită în cel puțin două exemplare, dactilografiate la o mașină de scris în anul 1991, cu „indigo”, pentru că atât permiteau condițiile tehnice la acea dată. Exemplarul pe